

naša zvezda

Živi s Cerkvijo

Kdor hoče priti vrh gore, se mora sprijazniti tudi s potjo navkreber in z vsemi težavami in naporji, s katerimi je ta pot zvezana. Taka pot navzgor je v duhovnem svetu odpoved, premagovanje samega sebe ali post. Post ni sam sebi namen, je le pot navzgor. Z njim Bog zatira naše napake, dviga nam duha in daje nam moč, to je krepost in plačilo. Zato se ne bojimo odpovedi, premagovanja, žrtve. Cerkev sicer od mladih ljudi do izpolnjenega 21. leta ne zahteva pritriganja v jedi, želi pa vsekakor, da se tudi mladi ljudje lotijo te poti navzgor, resnega duhovnega treninga, da okrepe svojo voljo v prizadevanju za čistost, poštenje, resno delo, resnično ljubeznost in druge npravne sposobnosti ali kreposti. Za vzor so nam svetniki in svetnice, ki se jih dan za dnem spominjamo, zlasti pa Kristus sam, ki je šel prvi to pot navkreber, ne kakor bi bil to zase potreboval, ampak za nas in pa da bi nam to pot olajšal, da bi ne hodile po njej same. Le odpoved, premagovanje oblikuje prave značaje, le ta pot vodi k spremenjenju in poveljanju.

21. febr. DRUGA POSTNA NEDELJA

Evangelij: Jezus se na gori spremeni (Mt 17, 1-9). — Kristus sam nas opominja, da je končni cilj naših odpovedi in premagovanja — naše spremenjenje in poveljanje. Če te straši trud, glej na plačilo!

22. febr. STOL SV. PETRA V ANTIOHIJI

Sv. Peter je ustanovil prvo cerkveno občino med pogani in to v Antiohiji. Tu je stoloval sedem let. V Antiohiji so Jezusove pristaše prvič imenovali kristjane.

24. febr. SV. MATIJA

Sv. Matija je bil Jezusov učenec. Ko se je z Judovim izdajstvom in smrtjo izpraznilo eno izmed dvanajstih apostolskih mest, je po žrebu prejel to mesto Matija in bil tako prištet enajsterim apostolom.

28. febr. TRETJA POSTNA NEDELJA

Evangelij: Jezus izganja hudega duha (Lk 11, 14-28). — Z Jezusom zmagujemo, smo močnejši kakor pa so vsi slabi vplivi, smo močnejši kakor hudi duh sam. Jezus preganja temo v naših dušah. Zato pa se radi k Njemu zatekajmo! On je naša moč.

Legenda

Dominikanec o. Albert M. Weiß pripoveduje v svoji knjigi »Obramba krščanstva« staro, ganljivo legendo:

Ko je naš božji Zveličar nesel težki križ iz Pilatove sodne hiše na Golgoto, je šel najprej skozi gosposki del jeruzalemskega mesta. Na oknih je slonelo in ob cesti je postajalo polno tako zvanih »boljših«, odličnih meščanov. Nemo in brezčutno so gledali žalostni spreved, na obrazu se jim je bral prezir in zaničevanje ubogega obsojenega moža. Nikogar ni bilo, ki bi se mu bil Jezus smilil. Marsikdo mu je celo na tihem privoščil. Jezusu je bilo to zelo hudo.

Iz gosposkega dela mesta je spreved z obsojenim Jezusom krenil v delavsko predmestje. Jezusa je čakalo zopet bridko razočaranje. Tu so prebivali oni, zaradi katerih je Jezus v svoji neskončni ljubezni izvolil pomanjkanje in revščino, da bi jim bil enak. Ozdravil jih je bolezn. Lačne je večkrat nasitil s čudežno pomnoženim kruhom. Pred nekaj dnevi so ga ti ljudje še slovesno sprejemali kot poslanca božjega in so ga hoteli napraviti za kralja. Danes, ko je njegova zvezda obledela, ga preklinjajo in se mu posmehujejo. Črna nehvaležnost je Jezusa zelo bolela.

Toda to še ni bilo najhujše. Nesrečnim ljudem ni bilo dosti, da sami za Jezusa niso imeli nobenega sočutja. Na cesto so poslali lastne otroke in jih nahujskali, da se v smrtno izmučenega Jezusa metali kamenje, vanj pljuvali, pačili obraze, kazali pesti, na tla pa potresali ostre črepinje. To je bila za Jezusovo srce največja bol. Dotlej ni bilo vse sramotenje in mučenje tolikšno, da bi Jezus zdihoval ali jokalo. A sedaj so se Jezusove oči napolnile s solzami. Jezus se je razžalostil, ko je videl proti sebi nahujskane otroke, otroke, ki jih je tako ljubil, ki jim je obljubljal nebeško kraljestvo, otroke, nahujskane od lastnih staršev. Tega Jezus ni mogel tiho prenesti in se je od žalosti bridko razjokalo.

Nagrada za plemenitost

Vsako leto podeli Francoska akademija nagrade za posebna dobra dela. Plemenitost, ki tam javno dobi svoje plačilo, bi lahko imenovali usmiljenje, ljubezen do bližnjega in srčno dobroto. Pri razdelitvi nagrad tudi utemeljijo

in razjasnijo dobro delo obdarovanca. V kljub tradicionalnemu vznosu zvenijo poročila o junaštvih »karitas« čisto preprosto — skoraj evangelijsko enostavno, toda globok je njihov pomen. Poslušajmo! — Marija B. je dvanajst let služila neki bolni ruski kneginji. Celo ko se je poročila, je zvesta služabnica ni

zapustila. Ob prevratu 1917. leta je kneginja izgubila vse premoženje. Svetovala je dobri Mariji, naj se vrne v domovino, kjer bo lahko čakala še boljše čase — toda ta je požrtvovalno vztrajala pri njej in ji stregla, kolikor je mogla. Ko so kneginjo zaprli v ječo, ji je Marija tiho tapila tja jedila in ji tako vsaj malo laj-

šala trpljenje. Ob neki priliki je zelo odločno nastopila proti GPU — in posrečilo se ji je, da je kneginjo osvobodila. Potem sta zbežala na Francosko. Še danes živita postarani gospe v malem mestecu blizu Pariza. Marija se peha za zaslužkom in preživlja svojo gospodarico.

Tretja nagrajenka je bila komaj šestnajstletna Georgette Doumont. Z osmim letom je ubogi kmetiški otrok izgubil mater. V vojski težko ranjeni oče in njegovih šestero otrok so potrebovali nekoga, ki bi zanje skrbel. Ko je Georgette videla nekega dne, da ima oče solzne oči, je takoj razumela vse. Začela je gospodinjiti, ne da bi vsled tega zamudila šolo in verouk — pri vsem tem pa je komaj tako velika kot miza. Vsa vas strmi nad malo mamico, ki že osem dolgih let skrbi za vso družino. Ta mala služabnica božja smatra svojo težko nalogo nekaj tako samo po sebi umevnega, da bi se nam smejala, če bi jo proglašali za junakinjo ali svetnico.

Kako lepo je, da je tu pogled ljudi usmerjen tudi na neimenovane pravičnike, radi katerih bo Bog tudi prizanesel Sodomi in Gomori leta 1937. pa četudi bi jih bilo samo petdeset.

Na teh zgledih se učimo vsak dan znova, kako plemenitost cenijo drugje, čeprav se nekateri iz nje norčujejo in jo kot otročarijo zavračajo! Anica

Rešitev nagradne križanke.

V	e	s	e	l	o	n	o	v	o	l	e	t	o
e	n	o	t	e	P	e	č	a	d	o	v	o	z
l	a	s	t	r	a	m	i	n	r	i	a	i	r
b	z	a	r	o	t	a	p	t	i	č	a	r	a
l	o	s	s	v	o	j	k	o	s	a	u	n	č
o	k	r	a	s	s	l	a	n	p	o	b	o	j
d	o	b	r	o	t	a	p	l	a	n	i	n	e

Nagrado za pravilno rešitev dobe v upravi NZ: 1. Černigoj Ivica, 2. Dolinar Bronka, 3. Kapš Jožefa, 4. Leitgeb Marija, 5. Melihar Zdenka, 6. Tomšič Ivica, 7. Vorina Persida.

Madonna del Pilār

Staro ljudsko izročilo pripoveduje sledečo zgodbo. Španski apostol sv. Jakob je bil nekega dne zelo malodušen, ker z oznanjevanjem evangelija ni imel pravega uspeha. Pa se mu, medtem ko je molil ob reki Ebro, prikaže Mati božja, ki je živela takrat v Palestini, in mu obljubi, da bo špansko ljudstvo prevzela močna vera. In v trajen spomin na to obljubo je prinesel angel kip Matere božje, ki je stal na nizkem stebru. Od tod ime *Madonna del Pilār*. Tako legenda.

Španci to Marijo posebno časte in kraj, kjer se njen kip nahaja, v Saragosi, je velika narodna božja pot. Zlasti še, odkar so prav na praznik »Matere božje na stebru«, 12. okt. 1492, španski mornarji prvič zagledali Ameriko. Od tedaj obhajajo tudi v 20 državah španske Amerike ta praznik kot narodni praznik.

In vendar se rdeči niso pomišljali, da opustošijo tudi to staroslavno špansko svetišče. Tretjega avgusta je ob treh zjutraj priletelo letalo, označeno z narodnimi barvami, in mirno krožilo nad ničesar hudega ne slutečim mestom. Tik nad božjepotno cerkvijo je naenkrat spustilo 50 kg težko bombo, ki je padla na prostor pred cerkvijo in obležala komaj 8 m od nje oddaljena. Ni se razpočila. Naslednja bomba je prevrtala streho in zvonik in razpadla v dva dela. Eden se je skotalil v stransko kapelo, drugi pa je obtičal v stropu. Tudi tretja bomba, ki je padla naravnost v kor, se ni razpočila.

Brž ko so straže zapazile zahrbtno zvijačo, so začele obstreljevati sovražno letalo, ki se mu je pa le posrečilo uiti. Vojaški strokovnjaki so bombe natančno preiskali in izjavili, da pojava ni mogoče naravnim potom razložiti. Netilna vrveca je pregorela, ves mehanizem je

Slike

bil za delovanje pripravljen in vendar se bomba ni vžgala. Da se je bomba razpočila, bi daleč naokrog vse opustošila, saj je vsebovala celih 32 kg razstreliva.

Vest o nenavadnem dogodku se je hitro raznesla po vsem mestu. Bombe so delovale, seveda drugače, kakor so želeli komunisti. Tisoči so prifitili k Mariji, da ji dajo zadoščenje in se zahvalijo

Bogu, da jim je tako čudovito obvaroval njihovo veliko narodno svetišče.

Ob pol sedmih zvečer se je na poziv mestne oblasti vnovič zbralo vse mesto pri Marijinem svetišču. Nadškof, komandant mesta, general garnizije, rektor univerze in mnogo drugih odličnih osebnosti je prihitelo, da zadoščujejo Mariji in se zahvalijo Bogu. Razvil se je veličasten obhod po mestu. Na ulicah je odmevala navdušena himna »Madoni na stebru«, ki si jo prepevale vdane množice mestnega prebivalstva.

Svečke

Ko je bila Velena tisto leto na počitnicah v mali vasici pri Ribnici, ji je dolgi France iz Starčnine rekel, naj pride drevi v društveno dvorano, kjer se bodo nekaj pomenili glede igre.

Velena je premišljevala, ali naj pride, ali ne. Bila je velika, stasita, dolgih črnih las in plavih oči. Če si jo na hitro pogledal, se ti je zdelo, da mora biti to pridna, pobožna deklica. Pri natančnem opazovanju pa si moral zapaziti, da ima v očeh neki čuden ogenj, ki bi ga razlagal za divjega, strastnega.

Vsi so jo poznali kot dobro igralko in svojo umetnost je lahko razkazovala na domačem odru.

In čudovito: vselej so ji odkazali vlogo kakšne pastorka, včasih zaklete kraljičine, ki jo reši kraljevič iz zakletega gradu ali kaj podobnega.

V radovednem pričakovanju, kakšno vlogo bo igrala, je res prišla tistega večera tja.

Približno pet jih je bilo notri. Sami študentje in študentke iz tistega kraja.

Po kratkem posvetovanju ji je France dejal: »Velena, izvrstno vlogo boš igrala! Odločili smo se za žaloigro in ti boš nuna v nekem francoskem samostanu.«

Branila se je, češ, da ne zna igrati take vloge, ker zahteva preveč resnosti in pobožnosti, za kar pa ona sploh ni sposobna in tudi noče biti. Naj le izberejo kakšno drugo, ki bi se rada cimerila in hlinila molitev na odru. Ona je ne bo, pa konec.

Ogorčeno so sprejeli njeno ostavko, kar se do tedaj še ni zgodilo in so še vselej složno igrali vsako igro.

Vsi so jo prosili — kaj je hotela drugega, kot da stvar premisli in naj še malo počaka. Čez tri dni bodo zvedeli, ali bo igrala, ali ne.

Ko se je vračala v temni noči proti domu, se je spoloma večkrat ustavila, se zazrla v nebo, ki se je bleščalo v zvezdah in vzdihnila. Premišljevala je svoje življenje. Ko bi bila vsaj malo drugačna, bi ji bila ta vloga všeč. Čudno čustvo ji je šlo skozi dušo, ko se je spomnila na toliko preteklih dni. Kaj ima od njih? Brez Boga je živela, brez maše, brez molitve. Ali je potem čudno, da so ji zoprne pobožne vloge, knjige, celo dejanja? Tam mislim se je pridruževala še druga misel: »Kaj bodo pa ljudje rekli. Četudi se spreobrnem, me bodo imeli še dalje za brezbožnico, kot se sploh govori po vasi o meni. In potem bodo rekli, da sem hinavka. Ne, ne, nikoli ne bom drugačna, kot sem sedaj.«

In vznemirjena je zaklenila večna vrata. Kot navadno se je brez molitve vlegla in zaspala.

Čez dva dni pa se je zgodilo nekaj, kar je obrnilo smer njenega življenja in mišljenja.

Dan se je globoko sklonil k večeru in prve zvezde so začarele na čistem nebu. Oster je bil njih sij, kajti bilo je mraz in krivec je bril okoli ušes.

Velena se je tesno zavila v topli kožušek. Sama je stopala po zasneženi poti, ki je vodila v cerkev — v cerkev? Da.

»Po kaj pa prav za prav grem. Saj bo tam drugih ljudi dovolj, ravno mene manjka, hm! Ta naša mama me je toliko

iz Španije

Nedolgo tega pa se je v tem svetišču vršila druga slovesnost. V natlačeno polno svetišče je prispel general Millian Astray, stopil k milostni podobi, jo poljubil in slovesno naznanil množici: »Govorim vam s posebnim dovoljenjem cerkvene oblasti. Imenujem Mater božjo na stebru za najvišjo pokroviteljico mojih čet.« Obenem je Mariji izročil odlikovanje, ki ga nosi pokrovitelj polka.

Tudi mladi general Mola se je k tej Mariji z velikim zaupanjem zatekel. Očividec iz Saragose nam poroča, kako je nedavno obiskal božjepotno cerkev, kleče molil pred milostno podobo, nato pa se je dvignil in objel podobo z besedami: »Mati božja, ti premoreš vse. Prihiti tudi nam na pomoč, da bomo mogli dovršiti plemenito delo.« Tako in podobno sta tudi pri drugih častnikih vernost in ljubezen do domovine neločljivo med seboj povezani.

Telefonski pogovor

Ves svet občuduje junaške branilce toledskega gradu Alkazarja. 72 dni so vzdržali strašno obleganje. Okrog 2000 ljudi, tudi žena in otrok. Zmanjkalo jim je živil, vode, luči, pred stalnim bombardiranjem so se morali umakniti v temne in vlažne kleti, a poguma niso izgubili. Tolažbe in moči so v teh težkih dneh iskali pri Bogu in Mariji. Dvakrat na dan so se zbirali pred podobo Brezmadežne in skupno molili sv. rožni venec. Kako junaško so prenašali tudi najtežje žrtve, nam priča sledeči telefonski razgovor med očetom in sinom.

Madrid—Alkazar. Sin poveljnika junaških branilcev Alkazarja, zaprt v Madridu, kliče očeta, polkovnika Moscardija. »Oče, rdeči mi naročajo, da me bodo oprostili, če se udaš. Oče, ne udaj se!« In polkovnik Moscardi: »Na to nisem nikdar mislil. Naj živi Španija, moj sin, naj živi Španija. Kliči tudi ti, naj

živi Kristus Kralj, naj živi Španija. Umri kot katoličan!« — Rdeči so sina ustrelili. Mučenec. Oče se ni udal.

General Franko in njegova hčerka

Sedanji vrhovni poveljnik narodnih čet je ponovno izjavil o sebi: »Jaz hočem rešiti Španijo boljševiškega kaosa. Zavedam se, da bom storil s tem veliko delo ne le za Španijo, marveč tudi za ves krščanski svet.« Ko je 1. oktobra prevzel v Burgosu vrhovno vodstvo vseh čet, je poudaril med drugim: »Ne prihajamo zato, da bi ščitili predpravice kapitalistov, marveč da pomagamo srednjemu sloju in delavstvu. Govorim kot vojak, ki svojo besedo drži. Skrbeli bomo, da spet vstane velika Španija naših dedov v veri v Boga in v ljubezni do domovine.« Toledskemu kardinalu je pisal: »Če se narodna Španija bori zoper rdeče tolpe za svoj obstoj, se bori obenem za ohranitev katoliške vere, ki je z našo domovino neločljivo zvezana.«

Kakor oče tako je tudi vsa Frankova družina verna. Vsak dan molijo skupno sv. rožni venec. Frankova hčerka Karmen je bila letos na praznik Brezmadežne sprejeta v Marijino kongregacijo.

Pismo iz ječe

I. P., mlad mož iz Barcelone, je bil že v prvih dneh od rdečih ujet. Tako imenovano ljudsko sodišče ga je 14. oktobra obsodilo na smrt z utemeljitvijo, »ker je branil Boga in Španijo«. Sestri mladega obsojenca se je posrečilo, da je mogla vsaj zadnjih par ur pred usmrtitvijo prebiti pri bratu. In v teh urah ji je brat izročil poslovilno pismo staršem. Po posredovanju inozemskega konzula je to pismo res prišlo čez mejo v roke staršev. Glasi se:

»Ljubi starši! Ko boste prejeli tole pismo, boste že vedeli, da sem bil dne 14. t. m. obsojen na smrt. Obtožujejo me, da sem branil vero in domovino.

Jaz pa sem srečen in ponosen, da morem dati svoje življenje za Boga in Španijo. Bolj kot kdaj čutim v teh trenutkih, da naše življenje ni last ljudi, marveč Boga. Bodite prepričani, da so ure, ki jih sedaj preživljam, najresnejše v mojem življenju. Umrem za domovino in s čisto vestjo. In pričakujem trenutka, ko bom stopil pred Boga. Ne bodite žalostni ampak veseli, zakaj Bog hoče mojo smrt in stvar Španije potrebuje moje krvi. Iz nebes pa bom za Vas vse skrbel.

Odpustite mi, kar sem Vam kdaj povzročil skrbi ali žalosti. Tisočkrat se Vam zahvaljujem, da ste me krščansko vzgojili. Prav zato bom tudi krščansko umrl. Mislite pogosto na Boga. Vodite k Njemu tudi duše mojih bratov in On Vam bo naklonil milost srečne smrti. Zadnjič Vas objema in poljublja v iskreni ljubezni Vaš sin, ki umira za Boga in Španijo. Živela Španija!«

Šola postaja spet krščanska

Vsaki brezverski vladi se zdi nujno potrebno, da odpravi najprej križ in verski pouk iz šol. Kakor da bo s tem zboljšala socialne razmere in šolstvo dvignila. Tako je bilo tudi v Španiji. Sedaj se obrača na bolje. V vseh krajih, ki jih Frankove čete zasedejo, se uvaja spet verski pouk v šole. Posebno slovesno prinašajo križ nazaj in ga postavljajo na častno mesto, ki ga je po stari španski tradiciji imel. Ta povratek Kristusa v šole je podoben pravemu zmagovalnemu pohodu. Najprej se vrši na prostem skupna služba božja in obhajilo vse šolske mladine, nato vojaki dvignejo sveto znamenje in ga v številnem spremstvu mladine in vojaških čet ob navdušenem vzklikanju prebivalstva preneso v šolo. V šoli najprej otroci križ poljubijo, na to pa ga učitelji postavijo na častno mesto.

časa priganjala, da sem morala iti. Hej! Vrabec! Sicer grem pa strašno nerada prodajati dolgčas v tisto pusto cerkev na hribu.« —

Cerkveni mrak jo je objel, ko je vstopila. Ni bilo prazno notri. Starci in starke, sem pa tja mladež. Venomer so ljudje polagoma prihajali. Vrata tam zadaj so se neprestano odpirala in kadar so se odprla, je zavel v cerkev oster mraz, ki je šel do kosti in stresal Velenino telo, ki je stalo prav v temnem kotu pri vratih.

»Čemu bi hodila dalje,« si je mislila »saj molila ne bom itak nič; četudi se je župnik zadnje nedelje jezil s prižnice na Jantje in dekleta, ker ostajajo pod korom.«

Tudi ljudje, ki so pravkar prišli, so dišali po mrazu.

Bilo je še zgodaj pred opraviлом.

Cerkovnik se je približal oltarju in začel prižigati sveče, ki so stale v polkrogu pred veličastnim kipom Matere božje. Druga za drugo so zažarele kot zvezde v poletni noči...

Toda — glej! Ena izmed njih se noče prižgati. Stenja je videti še nov. Ni mogoče, da se ne bi prižgala. V kljub temu se noče. Cerkovnik se trudi na vse načine, da bi jo prižgal, a sveča se trdovratno upira. Pa nič, si misli in gre prižigati druge.

Litanije so se začele. »Pridi molit...« je zadonelo po cerkvi. Nato se je oglasil duhovnik, ljudstvo mu je goreče, pobožno odgovarjalo.

Velena je molčala in se ozirala po cerkvi. Vse je opazila, samo oltarja ne. V zadnji klopi je sedel sosedov Jože, učite-

ljeva Ljubica ga je zadovoljno ogledovala. Pri desni spovednici ni bilo zagrinjalo popolnoma pregrnjeno, da se je videl talar mladega kaplana, ki je čakal spovedencev.

»Ubogi revež, ko moraš sedeti tam v tisti kajbi,« si je mislila Velena in šlo ji je na smeh.

V nasprotnem kotu je pajek predel mrežo, ki jo je z delom obremenjeni cerkovnik v naglici pozabil omesti; čula je škripanje vodnjaka, ki stoji pred cerkvijo...

»Jagnje božje...«

Ljudje so se pobožno trkali na prsi. Ona je stala negibna. Prav tedaj ji je pogled ušel mimogrede na oltar k dvanašterim svečkam in obstal. Tesnoba se je polastila njene duše. Videla je: Enajst sveč gori s svetlim plamenom, dvanašta pa stoji brez ognja tako negibno kot mlado dekle v temnem kotu.

Pomislila je: »Ali nisem prav taka kot ona svečka tam-le? Zdi se, da je tudi v meni nov stenja, ki bi takoj in dolgo gorel — v resnici pa je star in opaljen. Tak je moj obraz — duša pa je prazna, mrzla.«

Zgrudila se je na kolena in v tistem hipu jo je Bog v monštranci blagoslovljal.

Opravilo je bilo končano.

Ljudje so se razšli, ona pa je molila, dolgo molila.

Olajšana je šla domov, v dušo se je naselil žarek božje ljubezni...

Drugi dan je sporočila: »Vlogo sprejemem.«

In je tako dovršeno igrala kot še nikoli v svojem življenju.

Janošna

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

»Dober tek, Hrizanta ali po novem Hrizantema. Tu na oknu bo steklenica z oljem, in vsako jutro ga moraš vzeti takoj, ko prideš v obednico. Če ga ne boš sama, ti ga bom pa jaz dal, pa veliko žlico. Deset kil sicer ne bova priredila, kaki dve ali tri bi pa lahko.«

17. Elevterija nima fanta.

Maševal sem v prostoru poleg salona, ki bo služil za verando, kadar bo poleg kože zgrajena kapelica. Sicer smo se pa tudi v sedanji provizorični kapelici dobro počutili, ker se nam je zdela tako domača. Oltar so deklice vedno krasile s svežim planinskim cvetjem. Pogrešali smo pa v nji večne luči...

Po zajtrku sem si ogledal obe spalnici in jih našel v najlepšem redu. »Afrikanec« so bile že vse tepo pogrnjene, kovčegi so pa stali v vrsti kakor vojaki na paradi. Tak red je vladal ves čas taborjenja, tako da sem bil prav vesel, ko sem videl, da so si moje opomine glede snage in reda k srcu vzele.

V obednici so nastopile službo že nove dežurne, Modesta, Geminijana, Gorgonija in Cirijaka. Sedle so k mizi ter začele pridno trebiti solato. Da bi bile hitreje z delom gotove in šle lahko na Gosjak, kamor smo bili dopoldne namenjeni, so jim še nekatere druge pomagale.

Mucike so šle takoj po zajtrku v Zirovnico. Spemile so na postajo Emerencijanino mamo, ki se je vračala v Bohinj, od koder je prejšnji dan pripeljala svojo tabornico. Marcelina, Petročila, Hrizogona in Higina so pa šle tudi na postajo, čakati Domitilo. Z njimi sem poslal Abdona, da je pripeljal kovčeg in pošto.

Ostali smo pa šli na Gosjak. Po lepi gozdni, ne preveč napeti stezi smo prišli kmalu na sedlo, od tam pa nekoliko višje na jaso, od koder smo imeli krasen razgled. Kakor pisana preproga se je pod nami razprostiralo lepo brezniško polje, onstran Save se pa je svetlikalo Blejsko jezero. Pogled nam je bil odprt daleč doli proti Kranju in v Gorenjsko dolino noter do Dovja. Žal, da je bilo Triglavsko pogorje skrito v megli.

Tu se spomnim, da je šla Hijacinta z Aniceto s sedla na Breznico po razglednice. Pot je jako strma in gladka, da ni treba posebne nepazljivosti, pa se hoja že spremeni v sejo ali v še kaj neprijetnejšega.

»Moj Bog, ako bi Hijacinto videla njena mama, kje lazi,« mislil sem si, ter gledal po strmem pobočju, če bi jo kje opazil.

»Sta že spodaj na zelenem,« je dejala Baziliska ter ju začela klicati. Pa Hijacinta se ni prav nič zmenila za njene klice, marveč jo je hitro mahala že proti prvim brezniškim hišam navzdol.

»To se Hijacinta poti, ko tako pripeka,« se oglasi Cefirina ter me tako spomni na Elevterijo in Bebico.

Ozrem se okrog in zagledam Elevterijo v senci košate bukke.

»Čemu si se pa spravila tja? Saj tam ničesar ne vidiš.«

»Ne smem na sonce, mi je zdravnik prepovedal.«

»Hvala Bogu, torej sem se le zmotil ter zamenjal imena. Elevterija nima fanta. Torej ga ima Bebica. Toda, katera je ta?«

Pa nisem mogel dosti ugibati, ker so me deklice toliko spraševale, da sem jim komaj sproti odgovarjal.

»Gospod profesor, ali pojdemo tudi na Vrbo, Prešernovo rojstno hišo gledat?« je vprašala Afra, ki se včasih povzpne na Pegaza.

Mene je kar dvignilo.

»V Vrbo se pravi, ne pa na Vrbo. Kje si le to slišala?«

»Naš profesor je tako rekel.«

»Skoraj ne morem verjeti. Ali ne čutiš, kako se smešno sliši: Prešeren je bil rojen na Vrbi?«

Vse so se zasmejale.

»No, vidite. Seveda pojdemo v Vrbo, da boste sedle za mizo, kjer je sedel največji slovenski pesnik. Najbolje bo, da združimo to literarno ekskurzijo z izletom na Bled.«

Ker so nekatere začele tožiti čez vročino, smo zapustili prelepo razgledno točko ter se napotili proti Žingarici. Dežurne pa so stekle naprej, da so pripravile za kosilo.

18. Vino kakor olje.

Pri obedu sem sedel na koncu mize, na moji desni pa gospodična Dionizija. Tako sem imel lep razgled na vse deklice ter sem takoj opazil, če ni bilo kaj v redu. Imel je pa ta sedež to napako, da je bil precej topel, ker sem sedel blizu štedilnika. Zato sem se pozneje z gospodično vred preselil na nasprotni konec pod okno.

Tudi pri obedu so se »otroci božji«, kakor je imenoval moja družinica hišni red, držali njegovih predpisov ter niso govorili o jedi. Sploh so se takoj po prihodu v tabor seznanili z »žingariškimi« postavami ter se jim prostovoljno podvrgli.

»Delo« celega dne je bilo natančno določeno.

»Otroci božji vstanejo o pol sedmih, se oblečejo, umijejo ter spravijo svoja ležišča v red. Nato se zbero k službi božji, ki se prične točno ob sedmih. Ker ne živijo le od milosti božje, imajo po sveti maši zajtrk, ob desetih južino, opoldne kosilo, ob štirih južino ter ob sedmih večerjo. Ker nočejo ne drugim ne sebi kvariti teka, ne kritizirajo med obedom jedi. Po vsakem obedu osnažijo svoje jedilno orodje ter ga spravijo, da se kam ne zameša ali založi. Prav tako si ga tudi sami pripravijo, kadar ga rabijo. Ostankov kruha ne mečejo na tla, marveč ribam v vodi in pticam pod ne-

bom. Po kosilu počivajo do treh. Kdor pa ne potrebuje počitka, miruje, da morejo drugi počivati. Ob devetih opravijo večerno molitev, nato se pa podajo k počitku. O pol desetih zavlada v domu popoln mir. Otroci božji zaspe pod varstvom svojih angelov varuhov spanje nedolžnih in pravičnih.« Tako je veleval hišni red, ki je bil nabit na vratih.

Eliti in njej sorodnim dušicam pa včasih ni bilo dosti za spanje ali pa se niso štele med »nedolžne in pravične«. Ker kakšen večer še ob desetih ni bilo miru, sem jih moral večkrat opominjati. Potem je bilo nekaj časa mirno, pa ne dolgo. Kmalu so začele zopet regljati.

V spalnici pod njimi so vselej dobro čutile, kedaj sem posegel v njihovo »večerno zabavo«. Elita je namreč takoj urno planila pod odeje, da se je strop v salonu kar potresel.

Splošno pa moram pohvaliti »otroke božje«, da so še dosti točno spolnjevali »postavbe«.

Ko se je v terek po kosilu obednica izpraznila, sem rekel gospodični Dioniziji, naj še nekoliko posedi. Nato pa grem v sobo po vino. Bila sva oba jako žejna, pa sem se spomnil, da je pater Leo, ki je bil pred nami v koči s fanti, nekaj govoril o slatinski steklenici, v kateri pa po njegovem zatrdilu ni bila voda, marveč dober ljutomerčan. In res jo dobim v kotu poleg postelje. Bila je še skoraj polna.

»Ta pa teče kakor olje,« se pohvalim, ko sem ga natočil v kozarec.

Nadzorovalna dama ga je spustila nekaj kapljic na jezik ter rekla čisto mirno: »Imate prav, saj je res olje.«

Bil sem jako neprijetno presenečen. Da bi morebiti kdo drug ne bil prav tako presenečen, sem rekel Perpetui, naj postavi nezaželeno »pijačo« na polico v klet. In tako sem zakrivil prav to, kar sem hotel preprečiti. To pot je bila pa presenečena — Evarista, pa še neprijetneje kakor jaz.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in diakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din,
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din,
posamezna (ločena) številka po znižani ceni
za diakinje . . . . . — 50 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).